

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa W. P.
przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt I [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje radcy prawnemu M. I. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisu budzącego wątpliwości - art. 823 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne ma się sprowadzać do potrzeby odpowiedzi na pytanie, czy kierowane przez wierzyciela do komornika pytania o stan postępowania egzekucyjnego stanowią dokonanie czynności niezbędnej do dalszego prowadzenia postępowania, zatem wyłączają wystąpienie skutku z art. 823 k.p.c. Kwestia ta jest jasna. Istnieje już orzecznictwo wskazujące, o jakie czynności chodziło w art. 823 k.p.c. (obecnie przepis ten jest już uchylony) - na pewno tego rodzaju zapytanie nie ma wpływu na bieg postępowania egzekucyjnego. Co jednak istotniejsze, w tej sprawie w ogóle nie doszło do umorzenia postępowania z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c., ponieważ nie było nigdy ponad rocznego okresu, w którym wierzyciel musiałby dokonać czynności prawnej niezbędnej do dalszego prowadzenia postępowania - rozstrzyganie tego rodzaju zagadnienia prawnego jest zatem zbędne w okolicznościach tej sprawy (nie ma znaczenia dla jej rozstrzygnięcia). Natomiast wskazywana przez skarżącego potrzeba wykładni art. 823 k.p.c. mająca uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczy tego, czy w trybie tego przepisu mogło dojść *ex lege* tylko do umorzenia całego postępowania, czy także do umorzenia części postępowania. Skarżący wskazuje, że wraz z niezbyciem w postępowaniu egzekucyjnym nieruchomości dłużnika nie doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego z nieruchomości, lecz całego postępowania egzekucyjnego. Jest prawdą, że z tej perspektywy brzmienie art. 823 k.p.c. było mniej precyzyjne od brzmienia art. 824 i 825 k.p.c., ponieważ mowa w nim była wyłącznie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, bez wyszczególniania umorzenia w całości albo w części. Jednakże już samo brzmienie językowe nie wykluczało przyjęcia

dopuszczalności częściowego umorzenia postępowania. Co jednak znacznie istotniejsze, w tej sprawie w ogóle art. 823 k.p.c. nie miał zastosowania, a więc i wyjaśnianie wątpliwości interpretacyjnych na jego tle jest zbędne. Jak już bowiem wskazywano, nigdy wierzyciel nie był w zwłoce w rozumieniu tego przepisu - nie upłynął ponad rok, w ciągu którego wierzyciel nie podjąłby czynności niezbędnej do dalszego prowadzenia postępowania. Przyczyna umorzenia postępowania egzekucyjnego z nieruchomości była zupełnie inna - nie stosowanie art. 823 k.p.c., lecz brak chętnych do nabycia nieruchomości w dwóch licytacjach i brak woli któregośkolwiek z wierzycieli do zajęcia tej nieruchomości. Ponadto, gdyby nawet przyjąć, że art. 823 k.p.c. miał w tej sprawie zastosowanie, to i tak powództwo byłoby bezzasadne - jak to bowiem trafnie wskazał w swoim uzasadnieniu Sąd II instancji, do przedawnienia roszczenia względem powoda jeszcze nie doszło.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw

I.n